

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 15.9.2008
KOM(2008) 552 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

**i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 2003/48/EF om beskatning af indtægter fra
opsparing i form af rentebetalinger**

{SEK(2008) 2420}

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 2003/48/EF om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger

Indledning

I artikel 18 i Rådets direktiv 2003/48/EF af 3. juni 2003 om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger (i det følgende benævnt "direktivet") hedder det, at "Kommissionen aflægger hvert tredje år rapport til Rådet om, hvorledes dette direktiv virker. Kommissionen foreslår på baggrund af disse rapporter i påkommende tilfælde Rådet de ændringer af direktivet, som måtte være nødvendige for bedre at sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og fjerne uønskede konkurrencefordrejninger".

Denne første rapport bygger på resultatet af Kommissionens samråd med medlemsstaternes skatteforvaltninger, deres oplysninger om de første to skatteår, hvor direktivet er blevet anvendt, og de resultater, der er blevet indhøstet af en ekspertgruppe, som Kommissionen nedsatte i 2007 for at hente råd fra de erhvervsgrøene, der berøres eller med al sandsynlighed vil blive berørt af direktivet. Yderligere oplysninger findes på følgende adresse:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/personal_tax/savings_tax/savings_directive_review/index_en.htm

Rapporten dækker direktivets gennemførelse og praktiske anvendelse og opsummerer den økonomiske evaluering (nærmere oplysninger i Kommissionens arbejdsdokument SEK(2008) 2420) og Kommissionens råd med hensyn til behovet for ændringer.

1. GENNEMFØRELSE OG ANVENDELSE AF DIREKTIVET

Samtlige medlemsstater har gennemført direktivet i deres nationale lovgivning og begyndte at anvende gennemførelsesbestemmelserne på de aftalte datoer (dvs. den 1. juli 2005 og, for Bulgariens og Rumæniens vedkommende, den 1. januar 2007). Kommissionen har hidtil indledt to overtrædelsesprocedurer vedrørende gennemførelsen af direktivet. Der er blevet sendt åbningsskrivelser til de to medlemsstater, hvori de opfordres til at fremsætte deres bemærkninger. Den ene sag vedrører ufuldstændig gennemførelse af artikel 4, stk. 3, der gør det muligt for enheder, der er betalende agenter i henhold til artikel 4, stk. 2, at lade sig behandle som investeringsinstitut¹ i forbindelse med gennemførelsen af direktivet. Den anden sag handler om, at medlemsstaten ikke anvender direktivets bestemmelser, når den retmæssige ejer har status som "ikke herboende". Den pågældende medlemsstat mener, at direktivet ikke finder anvendelse, når den retmæssige ejer er skattefritaget i den medlemsstat, hvor vedkommende har bopæl. Kommissionen deler ikke dette synspunkt.

Kommissionen har overvåget den informationsudveksling, der har fundet sted ved hjælp af et fælles format baseret på OECD's "Standard Magnetic Format" og kommunikationskanalen CCN-Mail 2. Alle udvekslinger i 2006 og 2007 fandt sted til tiden og uden tekniske problemer. Særligt i det første år berettede medlemsstaterne om forskellige vanskeligheder med at identificere skatteydere grundet manglende oplysninger om deres skattemæssige identifikationsnummer eller deres fødselsdato/fødested. Kommissionen gjorde det nemmere at

---

¹ Institutter for kollektiv investering i værdipapirer, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF.

indberette visse statistiske data og arrangerede møder, hvor skatteforvaltningerne kunne udveksle erfaringer.

2. ØKONOMISK EVALUERING

Oplysninger fra medlemsstaterne er tilgængelige for anden halvdel af 2005 og for 2006. Længere tidsserier, der også dækker tiden før indførelsen af direktivet, ville have muliggjort en bedre evaluering af dets virkninger.

2.1 Oplysninger fra deltagerlande

Indsamling og indberetning af denne type oplysninger er noget nyt for mange lande, hvilket kan forklare, hvorfor der mangler data om især informationsudveksling. Desuden er der endnu ikke opnået enighed om definitioner af databehandling. Disse forhold har begrænset Kommissionens analysemuligheder.

Det er ikke overraskende, at blandt de lande, der udveksler oplysninger i overensstemmelse med artikel 8 og 9, er det de største økonomier, der indberetter de højeste tal. Det Forenede Kongerige indberettede således et beløb på 9,1 mia. EUR i betalinger foretaget i perioden fra 1. juli 2005 til 5. april 2006 (skatteårets afslutning).

Hovedparten af kildeskatteprovenuet i 2005 og 2006 blev opkrævet i Schweiz og Luxembourg, der tegnede sig for over henholdsvis 45 % og 22 % af det samlede provenu. I skatteårene 2005 og 2006 var Tyskland og Italien de største modtagere af provenu fra kildeskat (henholdsvis 192,7 mio. EUR og 112,9 mio. EUR). Belgien modtog over 71 mio. EUR, hovedsagelig fra Luxembourg (74 % af det samlede beløb).

2.2 Resultater fra datakilder

Den Internationale Betalingsbank (BIS) indsamler data om bankers udlandsstilling i omkring 40 indberettende lande. BIS har udleveret data (ikke offentligt tilgængelige) om bilaterale grænseoverskridende lån og indskud for sine indberettende lande for perioden 2000-2007 (kun Singapore og Macao har nægtet at udlevere bilaterale data). Landene blev fordelt på tre kategorier: dem, der opkræver kildeskat i henhold til direktivet og de hermed forbundne aftaler, dem, der anvender informationsudveksling i henhold til disse regler, og tredjelande. Trods strukturelle afbrydelser i dataene og opgjort i procent af de samlede indlån faldt den andel af lande, som opkræver kildeskat, fra 35 % til 29,3 % fra midten af 2003 til midten af 2005, men den stabiliserede sig efter indførelsen af direktivet. I de lande, der udveksler oplysninger, er andelen af bankindlån større end andelen af ikke-bankindlån, og andelen af ikke-bankindlån² er faldet en anelse, om end det skete før direktivets ikrafttræden.

De Eurostat-data, der er blevet analyseret, inkluderer de samlede renteindtægter fordelt på modtagere i 20 EU-medlemsstater i årene 2000-2006. Heller ikke her tyder analysen på, at der er sket nævneværdige ændringer siden gennemførelsen af direktivet. Husholdningernes andel af de samlede rentebetalinger til fysiske personer og virksomheder er faldet, men det skyldes først og fremmest en stigning i rentebetalingerne til finansielle virksomheder. Tilsvarende er rentebetalningernes andel af husholdningernes samlede formueindkomst faldet i forhold til udbyttebetalinger, men dette fænomen meldte sig allerede i 2000.

---

² Ved "banker" bankers indlån og ved "ikke-banker" forstås indlån fra andre, herunder privatpersoner og virksomheder.

Endelig viser de oplysninger om investeringsinstitutter og ikke-investeringsinstitutter³ mellem 2002 og 2007, som European Fund and Asset Management Association har udsendt, at deres andel forblev konstant på henholdsvis 78 % og 22 %. Den eneste bemærkelsesværdige udvikling er det gradvise fald i andelen af investeringsinstitutter, der investerer i obligationer, fra 29 % til 19,5 %, hovedsagelig til fordel for dem, der investerer i aktier. Også dette fænomen gjorde sig gældende forud for direktivets ikrafttræden.

3. MULIGE FORBEDRINGER

Direktivet har vist sig at være effektivt inden for grænserne af anvendelsesområdet. Det har også haft indirekte, ikke-målbare positive virkninger på den måde, at det har forbedret skatteydernes overholdelse af deres forpligtelse til at opgive deres renteindtægter. I forbindelse med den seneste gennemgang af direktivet har det imidlertid vist sig, at det ikke er så bredt som ønsket i henhold til Rådets enstemmige konklusioner af 26. og 27. november 2000.

Kommissionen foreslår derfor forskellige ændringer for at løse følgende problemer:

Retmæssig ejer

Definition af betalende agent

Behandling af finansielle instrumenter svarende til dem, der allerede eksplicit er dækket af direktivet

Proceduremæssige aspekter.

Kommissionens arbejdsdokument SEK(2008) 559 om "forbedring af anvendelsesområdet for Rådets direktiv 2003/48/EF om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger" (i det følgende benævnt "arbejdsdokument 559") samt andet materiale, hvortil der er adgang via den i indledningen nævnte webadresse, indeholder en supplerende analyse af de løsningsforslag, der gennemgås i det følgende.

3.1 Retmæssige ejere og betalinger til enheder og arrangementer i og uden for EU

I overensstemmelse med direktivets endelige mål beskæftiger artikel 1 og 2 sig kun med rentebetalinger til umiddelbar fordel for fysiske personer og ikke med betalinger til juridiske personer og retlige arrangementer. Dette anvendelsesområde kan give fysiske personer hjemmehørende i EU mulighed for at omgå direktivet ved at gøre brug af et mellemlid i form af juridiske personer eller retlige arrangementer.

Som forklaret i afsnit 2.1 i arbejdsdokument 559 vil løsningen ikke bestå i blot at udvide direktivet til at omfatte alle betalinger til juridiske personer og retlige arrangementer i andre medlemsstater. For at nå det endelige mål med direktivet er det vigtigt at have kendskab til *både* den retmæssige ejer *og* det land, hvor vedkommende har bopæl. Desuden vil en sådan udvidelse ikke være til nogen hjælp, når en fysisk person med bopæl i EU investerer gennem en juridisk person eller et retligt arrangement hjemmehørende i et land uden for EU (med lav eller slet ingen beskatning af renteindtægter).

En mere effektiv løsning, der vil være på linje med direktivets nuværende anvendelsesområde og endelige mål, ville bestå i at anmode betalende agenter om, når det ikke medfører urimelige byrder, at benytte allerede tilgængelig information om den eller de retmæssige ejere af en betaling foretaget til en juridisk person eller et retligt arrangement ("look-through").

---

³ Institutter for kollektiv investering i værdipapirer, der **ikke** er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF.

Dette svarer til, hvad der allerede i henhold til artikel 2, stk. 2, gælder ved betalinger til en fysisk person, der ifølge de foreliggende oplysninger ikke er den faktiske retmæssige ejer. Nyttige indikatorer er de kundeidentifikationskrav, som finansieringsinstitutter og erhvervsfolk i EU skal opfylde for at bekæmpe hvidvaskning af penge⁴. De omfatter en række praktiske kriterier, som skal benyttes til at identificere den fysiske person, på hvis vegne en virksomhed eller en anden juridisk person eller et retligt arrangement gennemfører en transaktion.

Det bør ikke desto mindre bemærkes, at disse kriterier **ikke altid er relevante** for identifikationen af den retmæssige ejer i henhold til direktivet. Når økonomiske aktører etableret i EU foretager rentebetalinger til andre økonomiske aktører (enheder eller arrangementer), der også er etableret i EU og derfor falder ind under definitionen af "betalende agent", fremstår en præcisering af definitionen af og forpligtelserne for betalende agenter (se afsnit 3.2) som en mere troværdig og velafvejet løsning end en "look-through"-metode baseret på kundeidentifikationskrav. En selektiv anvendelse af "look-through"-metoden kunne imidlertid overvejes i forbindelse med betalinger til specifikke kategorier af juridiske enheder og arrangementer med hjemsted i bestemte jurisdiktioner **uden for EU**, som kan blive benyttet til skatteunddragelse af retmæssige ejere med bopæl i EU. En liste over disse jurisdiktioner og deres relevante enheder og arrangementer skal i så fald knyttes som bilag til direktivet. Der bør fastlægges procedurer for tilpasning af bilaget til udviklingen.

Parallelt med en sådan selektiv anvendelse af "look-through"-metoden vil det være værd at præcisere det ansvar, der påhviler økonomiske aktører i EU, når de opdager, at en rentebetaling til en aktør etableret uden for det geografiske anvendelsesområde for direktivet (og de beslægtede aftaler) sker til fordel for en fysisk person, som de ved er bosiddende i en anden medlemsstat, og som kan betragtes som en af deres kunder. Dette vil også bidrage til forhindre misbrug af det internationale netværk af finansieringsinstitutter (filialer, datterselskaber, associerede selskaber eller holdingselskaber) til at omgå direktivet (og aftalerne).

3.2 Definition af betalende agent

De hidtidige erfaringer vækker tvivl med hensyn til, om definitionen af betalende agent i artikel 4 er hensigtsmæssig. Selv om det overordnede begreb "*økonomisk aktør, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter til umiddelbar fordel for den retmæssige ejer*", i stk. 1 har vist sig at være forståeligt og ikke behøver at blive ændret nævneværdigt bortset fra en præcisering af disse agents forpligtelser i forbindelse med betalinger til parter uden for EU (se sidste afsnit under punkt 3.1), har begrebet "betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling" i samme artikel øjensynligt givet anledning til større usikkerhed. Det har medført omkostninger for økonomiske aktører i EU, men ikke givet alle de resultater, som medlemsstaterne forventede. Nogle økonomiske beslutninger, særlig banker, ønsker begrebet afskaffet.

Uden alternative mekanismer, der dækker betalinger til mellemliggende strukturer inden for EU (såsom en udvidet "look-through"-metode, jf. tredje afsnit i punkt 3.1), kunne retmæssige ejere føle sig tilskyndet til at benytte sådanne strukturer til at omgå direktivet. Nylige sager vedrørende skatteunddragelse, som har involveret tredjelande, der allerede samarbejder med EU, har vist, at når begrebet "*økonomisk aktør, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter til umiddelbar fordel for den retmæssige ejer*", ikke håndhæves konsekvent, opstår der

---

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

muligheder for misbrug og fordrejninger. Investeringsinstitutter, der reguleres på EU-plan, og hvis indkomst tages med i betragtning ved anvendelse af direktivet (artikel 6), kunne blive konfronteret med unfair konkurrence fra andre mellemliggende investeringsstrukturer, der de facto falder uden for definitionen på betalende agent i artikel 4, stk. 1, eftersom betalinger foretaget af dem ikke betragtes som rentebetaling i juridisk forstand, selv hvis de er afledt af investeringer i fordringer.

Snarere end at opgive begrebet "betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling" foreslår Kommissionen, at begrebet præciseres for at sikre en ensartet anvendelse. En mulig løsning kunne bestå i at gå fra den nuværende tilgang, hvor der er hovedfokus på de økonomiske aktører i forudgående led, som betaler renter til de pågældende enheder, til en tilgang baseret på en "positiv" definition af de mellemliggende strukturer, der pålægges forpligtelser til at optræde som "betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling".

Denne løsning gør det klart, at disse mellemliggende strukturer **skal** anvende direktivets bestemmelser, hvis en af deres retmæssige ejere er en fysisk person bosiddende i en anden medlemsstat. Dette vil være tilfældet, når disse strukturer **modtager enhver form for rentebetaling** som defineret i artikel 6 fra **enhver økonomisk aktør i forudgående led**, ikke kun dem, der er etableret i andre medlemsstater (artikel 4, stk. 2, sidste punktum) eller i samme medlemsstat (artikel 4, stk. 4), men også dem, der er etableret uden for EU. Dette vil gøre direktivet mere virkningsfuldt og sikre fair konkurrencevilkår for økonomiske aktører i forudgående led i og uden for EU.

For at forhindre fordrejning af markedsvilkårene bør en "positiv" definition af strukturer, der optræder som "betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling", baseres på substantielle elementer snarere end deres juridiske form. Det afgørende bør ikke være, om strukturen er et arrangement eller en enhed, eller om den har status som juridisk person eller ej. I betragtning af formålet med direktivet foretrækker Kommissionen en definition, som omfatter **alle** enheder og arrangementer, **der ikke beskattes af deres indkomst, herunder indkomst henhørende under artikel 6, i henhold til de almindelige regler for direkte beskatning** i den medlemsstat, hvor enheden eller arrangementet har sin hovedadministration og kan anses at være hjemmehørende. Kun følgende enheder og arrangementer bør være udelukket:

Investeringsinstitutter som omfattet af artikel 6

Pensionsfonde og aktiver knyttet til livsforsikringsaftaler

Enheder og arrangementer, der udelukkende tjener velgørende formål.

Den i artikel 4, stk. 3, omhandlede mulighed for at lade sig behandle som investeringsinstitut i henhold til artikel 6 vil kun blive fastholdt for de enheder og arrangementer, hvis aktiver eller indkomst ikke i juridisk forstand kan henføres til en retmæssig ejer på det tidspunkt, hvor betalingen modtages. Hvis de ikke udnytter denne mulighed, vil de være forpligtet til at optræde som "betalende agenter efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling" og behandle de fysiske personer, der har bidraget til deres aktiver, som retmæssige ejere.

Der vil til direktivet blive knyttet et bilag indeholdende en "positivliste", der for hver medlemsstat viser de forskellige kategorier af enheder og arrangementer, der skal betragtes som "betalende agenter efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling", og der vil blive indført procedurer til tilpasning af dette bilag til udviklingen. De nuværende forpligtelser for økonomiske aktører i forudgående led i henhold til artikel 4, stk. 2, sidste punktum, (og artikel 11, stk. 5) vil blive fastholdt for rentebetaling til sådanne enheder og arrangementer i andre medlemsstater, der, med henvisning til deres hjemland, optræder på

denne positivliste. Listen vil dog kun være vejledende for de medlemsstater, hvor de enheder og arrangementer, der overholder definitionen på "betalende agenter efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling", er hjemmehørende: disse medlemsstater bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at **alle** sådanne enheder og arrangementer overholder deres forpligtelser, uanset om de optræder på positivlisten eller ej, og uanset hvilke oplysninger der rent faktisk er modtaget fra økonomiske aktører i forudgående led.

3.3 Indkomst, der er omfattet af anvendelsesområdet

I overensstemmelse med direktivets titel og præambel tjener det først og fremmest til at sikre beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, der beskattes efter forholdsvis ensartede kriterier i de forskellige medlemsstater. Med vedtagelsen af Rådets konklusioner af 26. og 27. november 2000 om direktivets væsentlige indhold blev det *de facto* anerkendt, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at holde sig til en formel definition på rentebetalinger, da det kan medføre uønskede fordrejninger af konkurrencen mellem direkte og indirekte investeringer i fordringer. Foruden artikel 6, stk. 1, litra a) og b), i direktivet, hvor renter defineres som indkomst fra fordringer i overensstemmelse med artikel 11 i OECD's Model Tax Convention on Income and Capital blev det derfor besluttet at udvide definitionen til også at omfatte renteindtægter afledt af visse investeringsinstrumenter (artikel 6, stk. 1, litra c) og d)).

Da man begyndte at anvende direktivet i 2005, blev det klart, at der ville være behov for yderligere forbedringer for at tage hensyn til udviklingen af nye opsparingsprodukter og ændringer i investorernes adfærd. De nationale skattesystemer har også udviklet sig over tiden for at assimilere behandlingen af indkomst fra forskellige innovative finansielle produkter til rentebetalinger fra fordringer.

Den oprindelige beslutning om at udelukke alle innovative finansielle produkter fra direktivets anvendelsesområde (Økofin-Rådets konklusioner fra maj 1999 og november 2000) blev ledsaget af en udtrykkelig erklæring om, at dette spørgsmål skulle tages op på ny i forbindelse med den første genbehandling af direktivet. Der er behov for at skabe klarhed over, hvilke finansielle instrumenter der skal henføres under direktivets anvendelsesområde, og behov for konsekvente og simple løsninger. Formålet bør være at finde frem til en definition, som dækker alle værdipapirer, der kan ligestilles med fordringer, for derved at sikre, at direktivet forbliver virkningsfuldt i et miljø i forandring, og for at forhindre fordrejninger på markedet.

At knytte et bilag til direktivet med en liste over de berørte typer af instrumenter vil næppe være en brugbar løsning. I stedet bør der i artikel 6, stk. 1, fastsættes kriterier, der gør det muligt for de betalende agenter at identificere, hvilke instrumenter, der falder ind under direktivet. Da de betalende agenter ofte ikke kender instrumenternes tekniske karakteristika, f.eks. deres sammensætning og sammenhængen mellem deres resultater og indkomsten fra fordringer, bør de praktiske kriterier for udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til også at omfatte værdipapirer, som kan sidestilles med fordringer, snarere henviser til, hvordan investorerne opfatter de pågældende værdipapirer. Man kan med rimelighed gå ud fra, at en individuel investor vil sidestille værdipapirer, hvis risiko dels er kendt som følge af det prospekt eller de øvrige obligatoriske oplysninger, som betalende agenter skal udlevere til investorerne, dels ikke er større end risikoen forbundet med fordringer, med netop fordringer. Dette vil indebære, at direktivets anvendelsesområde også kommer til at omfatte indtægter fra værdipapirer, hvor kapitalen er helt eller næsten helt beskyttet og afkastet fastsat på forhånd, men det skal påpeges, at disse værdipapirer, der ud fra en investorsynsvinkel i princippet svarer til fordringer, ikke nødvendigvis er sammensat af fordringer, men kan bygge på eksempelvis aktieafkast.

Parallelt med den nye undersøgelse af, hvordan innovative finansielle produkter behandles, kunne andre forbedringer af den nuværende definition af rentebetalinger overvejes i relation til investeringsfonde, der teknisk set defineres som institutter for kollektiv investering (artikel 6, stk. 1, litra c) og d), i direktivet).

Med hensyn til institutter for kollektiv investering etableret i EU dækker direktivets artikel 6 p.t. eksplicit kun indkomst erhvervet gennem investeringsinstitutter (jf. fodnote 1). Andre ordninger for kollektiv investering, der er godkendt i henhold til medlemsstaternes nationale systemer, og som i EU går under benævnelsen "ikke-UCITS", fanges ikke helt af direktivet. Behandlingen heraf varierer afhængigt af, om der er tale om ikke-UCITS med status som juridisk person (fonde oprettet som selskaber) eller ikke-UCITS uden status som juridisk person (fonde, der ikke er oprettet som selskaber, eller kontraktlige fonde og trusts osv.). Førstnævnte er ikke omfattet af forpligtelserne i direktivet, mens ikke-UCITS oprettet som selskaber er omfattet af direktivet som "betalende agenter efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling" (artikel 4, stk. 2). Dette fører til en asymmetrisk behandling af på den ene side UCITS og ikke-UCITS, der ikke er oprettet som selskaber, og på den anden side ikke-UCITS, der er oprettet som selskaber. Denne uensartede skattemæssige behandling af forskellige kategorier af investeringsfonde i EU er ikke i det indre markeds interesse, og det var heller ikke hensigten med Økofin-Rådets konklusioner fra november 2000, hvori de væsentlige dele af direktivet blev fastlagt. Dette kunne berettige en ændring af direktivets artikel 6, stk. 1, litra c) og d), for at erstatte henvisningen til direktiv 85/611/EØF med en henvisning til registreringen af instituttet i en af medlemsstaterne. Der er imidlertid behov for nøje at identificere og afgrænse samtlige de kollektive investeringsordninger, der med fordel kunne henføres under direktivets anvendelsesområde, og at undersøge de praktiske konsekvenser heraf.

Med hensyn til fonde etableret uden for EU står det ikke på nuværende tidspunkt klart, om udtrykket "institutter for kollektiv investering etableret uden for det [...] omhandlede område" dækker alle investeringsfonde, uanset hvilke regler der gælder for dem, og uanset hvordan de er placeret i forhold til investorerne. En passende løsning kunne bestå i at forbedre denne definition ved hjælp af kriterier, der kunne deles med lande uden for EU, og som sikrer, at der tages ordentligt hensyn til rentebetalinger, der kanaliseres gennem disse instrumenter, uanset deres geografiske placering. Den nuværende OECD-definition af kollektiv investeringsfond eller -ordning synes at være et godt udgangspunkt for en eventuel ændring af artikel 6, da den inkluderer alle investeringsinstrumenter samlet i puljer, uanset deres juridiske form, og da den er simpel og tilstrækkelig bred til at minimere risikoen for omgåelse.

Nogle medlemsstaterne har ønsket en mere radikal udvidelse af direktivets anvendelsesområde, således at det kommer til at omfatte alle former for investeringsindkomst, men der er endnu ikke bred tilslutning hertil. Som forklaret i arbejdsdokument 559 danner dette direktiv måske ikke de bedste rammer for en forbedring af skattemyndighedernes samarbejde om udbyttebetalinger og kapitalgevinster fra spekulative finansielle instrumenter, der ikke sikrer en væsentlig kapitalbeskyttelse. Løsninger baseret på ene og alene informationsudveksling forekommer også at være de mest velegnede til at sikre, at der hverken opstår dobbeltbeskatning eller skatteunddragelse i relation til livsforsikringsaftaler og pensioner. Men indtil der etableres og iværksættes sådanne udvekslinger mellem alle medlemsstater, kunne man overveje at vedtage nogle overgangsbestemmelser, der udvider direktivets anvendelsesområde til i det mindste at omfatte udbytte fra livsforsikringsaftaler, der ikke yder nogen større dækning af biometriske risici, hvis resultat er strengt begrænset til indkomst fra fordringer eller tilsvarende indkomst omfattet af artikel 6, og hvis karakteristika (især likviditet) gør det muligt at markedsføre dem som erstatningsprodukter for investeringsinstitutter.

3.4. Andre forbedringer

Der findes også mere proceduremæssige områder, hvor erfaringerne viser, at det vil være ønskeligt at forbedre direktivet. De vedrører:

- identifikationen af retmæssige ejere (artikel 3)
- visse proceduremæssige elementer af definitionen af rentebetalinger (artikel 6)
- den information, som den betalende agent skal indgive (artikel 8)
- undtagelserne fra kildeskatteproceduren (artikel 13)
- visse udvidelser af artikel 18 (revision) med hensyn til statistiske oplysninger fra medlemsstaterne.

Hvad angår artikel 3 kan der anbefales tre forbedringer. Den første består i en regelmæssig opdatering af oplysningerne om den retmæssige ejers faste adresse for at kunne fastslå dennes faste bopæl ved anvendelse af direktivet, idet de betalende agenter skal anvende "de bedste oplysninger, de har adgang til på betalingsdagen". Disse oplysninger vil omfatte sådanne oplysninger, der er nødvendige for at bekæmpe renvaskning af penge eller for anden bevisførelse, der aftales mellem medlemsstaterne som led i konsultationer. For det andet kan den betalende agent forpligtes til at erstatte denne minimumsoplysning om "fast adresse" med oplysninger, der giver officielt bevis for skattemæssig bopæl i et bestemt land, når den retmæssige ejer frivilligt har udleveret bevis herfor til den betalende agent, hvad enten det er sket med henblik på anvendelse af direktivet eller af andre årsager. En tredje forbedring kunne bestå i at præcisere de vilkår, under hvilke betalende agenter skal anmode om den retmæssige ejers skattemæssige identifikationsnummer, ved at udvide direktivet med en liste over de medlemsstater, der forsyner fysiske personer med bopæl på deres område med et skattemæssigt identifikationsnummer, og over de officielle dokumenter, hvori dette nummer er angivet (og i hvilket format for at undgå fejl).

Et proceduremæssigt aspekt af artikel 6, der fortjener at blive behandlet, handler om, hvordan man skaber forudsætninger for en troværdig anvendelse af *hjemlandsreglen*. Dette er nødvendigt for at sætte betalende agenter i stand til at anvende direktivet på indkomst hidrørende fra investeringsinstitutter etableret i andre lande. Alle de valg, som en medlemsstat træffer for sine institutter, bør være bindende for de øvrige medlemsstater. Der bør aftales en række acceptable kriterier for vægtningen af institutternes aktiver for at sikre en mere ensartet anvendelse af direktivet. Direktivet bør forsynes med en liste over pålidelige dataleverandører, og det bør indeholde bestemmelser om en procedure for opdateringen heraf. Disse dataleverandører skal især kunne garantere, at oplysningerne om institutter etableret uden for EU er pålidelige.

Artikel 8 kan forbedres på to punkter. For at fjerne den nuværende usikkerhed med hensyn til behandlingen af fælles konti og situationer med flere retmæssige ejere kunne betalende agenter for det første blive anmodet om at udlevere forskellige supplerende oplysninger om en betaling (om det oplyste beløb er det fulde beløb, den faktiske andel, der tilfalder den retmæssige ejer, eller en lige andel). For det andet bør der gøres noget ved den nuværende begrænsning i artikel 8, stk. 2, der ikke forpligter medlemsstaterne til at differentiere mellem beløb svarende til rentedelen og beløb svarende det fulde provenu af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet af fordringer eller andele i investeringsinstitutter. Denne mangel på detaljer forringer værdien af informationsudvekslingen og forøger de administrative byrder for den retmæssige ejers bopælsland på en måde, der står i misforhold til den byrde, som den betalende agent og dennes etableringsland pådrager sig for at udlevere mere detaljerede oplysninger. Den gør det også vanskeligere at måle, hvor virksomhedsfuldt direktivet er.

Med hensyn til artikel 13 foreslår Kommissionen Rådet, at man undersøger, om proceduren for undtagelse fra kildeskat på basis af en attest fra den retmæssige ejer kan afskaffes. Denne

procedure medfører, at den retmæssige ejers bopælsland modtager færre detaljerede oplysninger, og den er mindre praktisk for denne end den alternative procedure med frivillig udlevering og udveksling af oplysninger. Den supplerende byrde, som denne alternative procedure vil medføre for skatteforvaltningen i den betalende agents hjemland, forekommer berettiget. Desuden kan det være usikkert, om proceduren med en attest er forenelig med princippet om frie kapitalbevægelser, bl.a. fordi den gør det vanskeligt for en EU-borger med skattemæssig bopæl uden for EU at undgå kildeskat, som vedkommende ikke kan få godtgjort eller tilbagebetalt.

Endelig bør artikel 18 suppleres med en forpligtelse for medlemsstaterne til inden for en vis frist at meddele hinanden og Kommissionen vigtige statistiske data for at muliggøre en samlet måling af direktivets effekt. Dette kunne ske ved at stille supplerende, men proportionale krav til betalende agenter om, at de skal forsyne skatteforvaltningen med flere oplysninger (f.eks. om antallet af retmæssige ejere, der er kildeskattepligtige i henhold til direktivet).